

(המשך מעמוד 37)

אפילו לא התכונתי בו. אני אמרתי: יש לי הרגשה שמהו מתפתח בינינו. הוא אמר: עקרונית אני כבר מאוהב בך. פיתאום אני פלטי: אנחנו מתחתנים עכשיו, או לעולם לא.

הוא ענה: מייד אנחנו מתחתנים! התחתנתי בשימלה בעלת פרחים קטנים.

מוטלה הקים עסק יחד עם בנו ארן, שסיים אז את שרותו הצבאי. היו לנו אז חיים של ספורט, טניס וטיולים בארץ.

ערב אחר, כשטיילנו עם גוליבר, החלטנו שאנחנו נוסעים לאמריקה. מכרתי את רכושי, שירשתי מהוריי, ונסענו. עזרה לי העובדה שיש לי שם אמא, ושגולדתי בתור עופרה קצמן. אמא גרה עם הטייס שלה ושני הילדים בטכסט. ובתור בת לאם בעלת אזרחות אמריקאית היה מותר לי להצטרף אליה.

נסענו אליה, וגרנו שם שבועיים. שם נתקלנו בנוכל, שחיפש קורבן, והוא מצא מהר מאוד אותנו. מוטלה הקים איתו עסק לחידוש מכונות תיקות. מוטלה השקיע את הכסף. השותף ברז מטכסט לארץ אחרת, שאין בה אפשרות להסגרה, והשאיר

איש בארץ. רציתי לחזור לארץ. כתוצאה מהשוק. זה היה כמו רצון לחזור לחיק.

מוטלה לא רצה.

הצורה שבה נהרג יצחק היתה איזומה. לא נתתי לעצמי להתמוגג על הקשרים המיסטיים. במשך השנים הרגשתי שאני מתעייפת. זאת היתה הרגשה טוטאלית. למרות שדרך מוטלה למרתי שגם אני חכמה והיה בינינו רואט. זה היה משהו שגמר את עצמו לאט.

ואז קרה הדבר הגרוע ביותר: למיכל היתה תאונת-דרכים איזומה בלוס אנג'לס. היא נפצעה באופן קריטי. החבר שהיה לידה גם הוא יצא מזה קשה.

במשך חודש וחצי היה חשש לחייה. היא היתה שבורה כולה: עצמות-הכרית, האגן, חוטי-השדרה, יד ופגיעות פנימיות. המים נכנסו לריאות. היתה צהבת.

אחרי שלושה וחצי חודשים היא החלה להחלים. היא לא יכלה ללכת. היא היתה כמו נשר שכור. חיברתי אותה אליי. פשוט קשרתי אותה. הייתי הולכת אתורה, וזה היה בשבילה ללכת קדימה. היא היתה חרישית, ולא מתלוננת. כל זה קרה במאי לפני שנתיים.

תמר ובנה צביקה

אהיה הפניקס של עצמי!

נפשית, מיכל נרפאה מהר. יש לה ב"א בלוגיקה ובפילוסופיה. היא גילתה שהחיים זה לא דבר מיקרי. היא מאוד פוויטיבית.

מייד אחרי התאונה, לקראת סוף השנה, התחלתי לדבר עם מוטלה על פירוד. לא היה לי שום בעיה. זה היה מוכן מאליי.

מוטלה קנה לי את הכרטיס, והגעתי ארצה כשבידי 1500 דולר. זאת ארץ קסומה ואוהבת. יש כאן ויש אהבה.

היום אני בת 44, רוצה לעבוד. אין לי דבר שיש עליו תעודה. אין לי ברירה. לכן יש לי כוח. יש לי לשם מה. יש לי ילדים נפלאים. אני אהיה הפניקס של עצמי, בלי החורבות. החולשות שלי הם הילדים. יש לי חרדות מהבלתי-ידוע. מהידוע אני לא פוחדת.

צביקה לומד בבית צבי, ועובד בפאבים. מיכל היא תפארת. קשה לה, כי היא יוצרת באנגלית.

בסיכומי של דבר: אני צריכה להחליט איזה כן-אדם אני רוצה להיות. לפעמים אני מרגישה, כשאני קמה בבקרים, כמו קו וודיס. אני חושבת שאף אחד בעולם לא חייב לי משהו, ושאיני לא בעיה של מישהו.

אני נדהמת מגודל הסימפטיה אליי. יש רגעיים שאני נורא מפחדת, וחוסר-הברירה מכתוב לי את הדברים. אני מאוד מקווה למצוא מחר את מקומי.

המדיקה האנושית: סכסולוגיה

בארצות-הברית יש נטיה להתחיל כחינוך מיני כבר בגן-הילדים — בכחינת רפואה מונעת. כך צפתה רותי בשיעור על הקונדום בגן. מילאו דלי במים ושאלו את הילדים איך אפשר להבטיח שהמים לא יישפכו. הילדים הציעו הצעות שונות. עד שהיה ל-אחד מהם הרעיון לכסות את הדלי בפלסטיק. אז לקחו קונדום, שפכו לתוכו מים וראו שאין בו רליפה. כך מובטח שלא עושים ילדים כשלא רוצים, סיכמה הגננת. "ילדתי שני ילדים באמריקה כזמן הלימודים, כמו שמתבקש מאשה, ואז

יורק, אחרי שהתחתנה עם רוני חוצ'נר, תכשיטן ובן מישפחת יהלומנים. שנתיים עברתי עם רוני. למרתי את השפה, אחרי-כך למרתי בבית-ספר לאיפורבימה, למרתי צורפות ועסקתי בזה קצת. ואז הסתבר לי, במיקרה, שאוניברסיטת ניו-יורק היא אחת מחמש בארצות-הברית שאפש ללמוד בהן סכסולוגיה לתואר שני ולדוקטורט, ונתפסתי לזה.

הלימודים היו תיאורטיים — פסי-כולוגיה התפתחותית, אנטומיה, ביו-לוגיה, פיסיולוגיה מינית — וגם מע-שיים, במיסגרת של סדנאות.

כ שהיתה קטנה, אחרי שעזבה עם הוריה את קיבוץ גבעתי-עזון (אמא רצתה לשמוע אותי נושמת בחדר השני!), לא חלמה להיות סכסר-לוגית. זה בא כמעט במיקרה, בגיל הרבה יותר מאוחר.

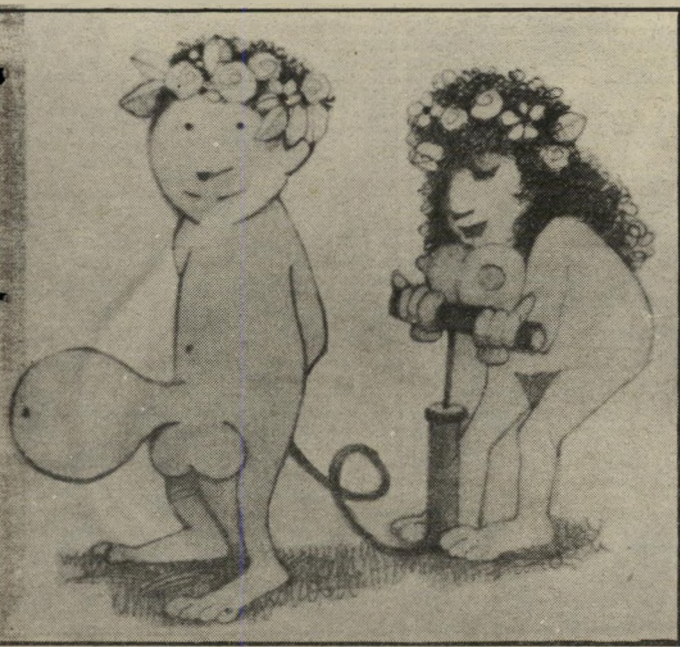
היא סיימה את בית-הספר היסודי והתיכון בקריית-ים, התגייסה לצבא, ובגיל 20 התחתנה לראשונה עם חבר-נעוריה. אז כתבתי מאמר על ארבעה זוגות צעירים. הקו המוביל של הכתבה היה: כמה נהדר להיות נשוי בגיל 20, ואיזו אהבה גדולה יש: תוך שלוש שנים כל הזוגות נפרדו והתגרשו.

גם רותי, היום חוצ'נר, התגרשה אחרי שנתיים של נשואי-בוטרי: אנחנו פשוט התפתחנו והפכנו שני אנשים שונים. בארץ יש לחץ חברתי להתחתן בגיל צעיר. ההורים רוצים לראות את הבת כשהיא מסודרת עם איהו מהנרס או עורך-דין.

באמריקה, למשל, בני-יורק, בחורה מתחילה לחשוב על נשואין רק בגיל 30-28, וגם אז רק כגלל הראשון לילדים. הסטיטיסטיקות בני-יורק מורות על 50 אחוז גירושין בנשואין ראשונים, בשניים יש ירידה תלולה.

אחרי הנשואין הבלתי-מוצלחים התחילה רותי ללמוד חינוך, סיפרות והוראה באוניברסיטת חיפה. לקראת סיום לימודיה התחילה ללמד בבית-הספר הפתוח בחיפה, ואז נפלה, לדי-במיקרה, להסברה מינית ולחינוך מיני לתלמידים.

שם המערכת פתוחה. היתה דרישה של התלמידים. הם התחילו לשאול שאלות, ואני בניתי מערך מסוים שהיה מבוסס על אינטואיציה וידע אישי. היו אלה ילדים בני 12. ההיענות היתה גדולה, והיתה אפילו קינאה מצד הכיתות האחרות, שלא למדו. זה זרע בי את הזרע הראשון לכיוון הסכסולוגיה, ואז עם תום לימודיה. נסעה לניו-

קאריקטורה להסברה מינית שפכו מים לתוך הקונדום...